

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

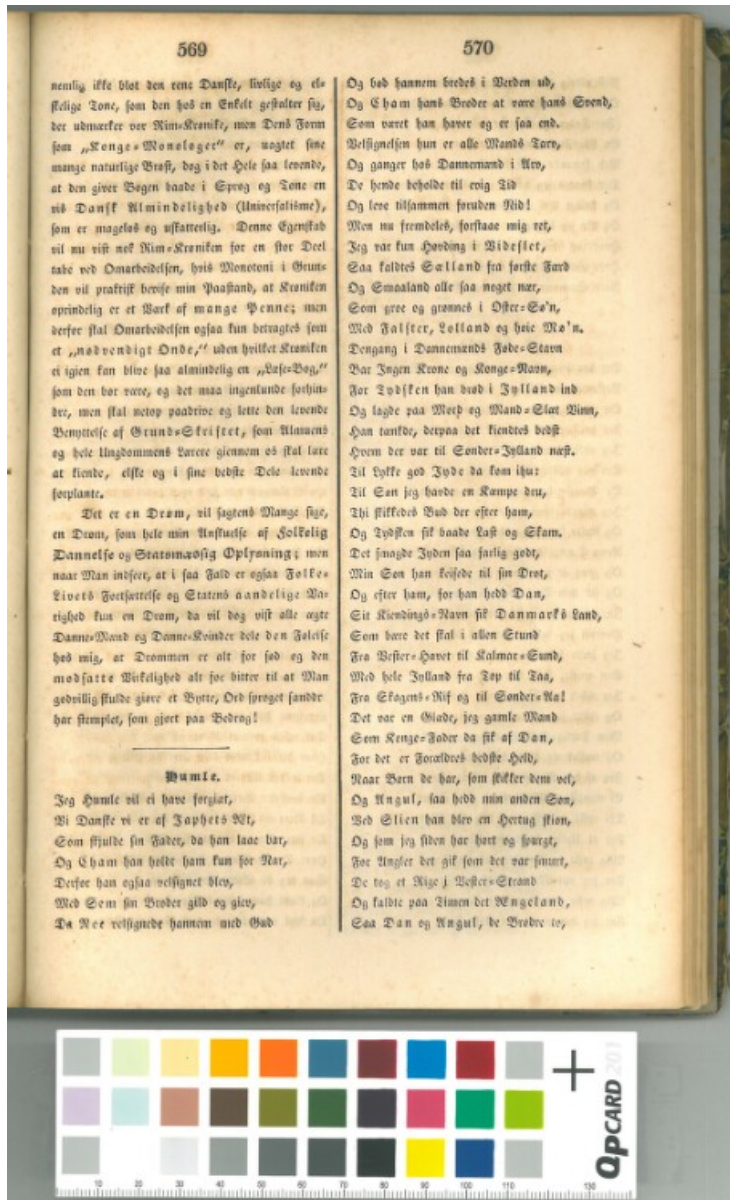
Titel: Udrag fra Den Danske Rim-Krönike

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 569. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_539-txt-shoot-idm463/facsimile.pdf (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

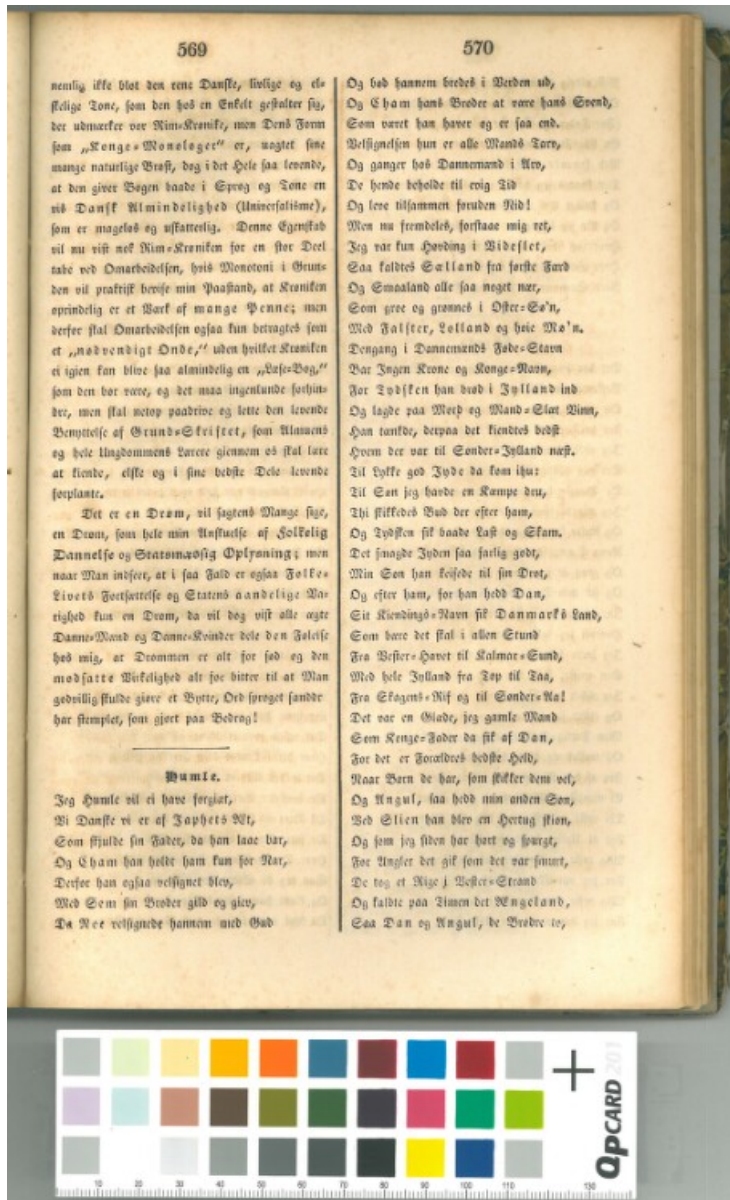
nenlig ikke blot den rene Danst, sødte og el-
 skelige Tone, som den hos en Enkelt gestalter sig,
 der udrunder over Him-Skræmte, men Dens Form
 som „Konge-Nomologer“ er, noget sine
 mange naturlige Brast, dog i det Hele saa lærde,
 at den giver Bogen taabe i Grev og Tone en
 vis Danst Almindelighed (Universaltitet),
 som er magled og usfattetlig. Denne Egenskab
 vil nu vist nok Him-Skræmte for en stor Deel
 taabe ved Omarbejdelsen, hvis Monotonen i Gims-
 den vil praktisk berøse min Paasand, at Skriften
 oprindelig er et Bort af mange Penne; men
 derfor skal Omarbejdelsen ogsaa sin betragtes som
 et „nødvendigt Onde“, uden hvilket Skriften
 ei igjen kan blive saa almindelig en „Læse-Bog“,
 som den bør være, og det maas ingenlunde forhins-
 der, men skal nok opdrive og lette den levende
 Bemærkelse af Grund-Skriften, som Almindel-
 og hele Uagdommens Læse gennem os skal lære
 at kende, disse og i sine bedste Dele levende
 forplante.

Det er en Dram, vil sigtens Mange sige,
 en Dram, som hele min Uafsluste af Solkelig
 Dannelse og Statsmæssig Oplysning; men
 naar Man indser, at i saa højt er ogsaa Tolk-
 Livets Fortættelse og Statens aandelige Ma-
 righed kun en Dram, da vil dog vist alle øste
 Dams-Mænd og Dams-Kvinder hele den helste
 hed mig, at Drammen er alt for sød og den
 modfattede Vidskablighed alle for datter til at Man
 gedvillig stude gjæve et Bytte, Ord forogt færdige
 har stemplet, som gjæve paa Bedrog!

Mumie.

Jeg hævde vil ei have forglæet,
 Vi Danst vi er af Saphets Væ,
 Som skulde sin Fader, da han laae bar,
 Og Cham han helte ham kun for Nar,
 Derfor han ogsaa velsignet blev,
 Med Dem sin Broder guld og glev,
 Da Nee velsigende hannem midt Gud

Og lod hannem bredt i Verden ud,
 Og Cham hans Broder at være hans Svend,
 Som været han have og er saa end.
 Velsigelsen kun er alle Mandes Tæne,
 Og gangt hos Damsmand i Her,
 De havde behøvede til evig Tid
 Og leve til sammen foruden Tid!
 Men nu fremdeles, forsaae mig ret,
 Jeg var kun Hørding i Bidslet,
 Saa kaldtes Sølland fra første Tærd
 Og Sømaal alle saa noget nær,
 Som gree og gæmed i Øst-Sa'n,
 Med Høfster, Sølland og hele Ma'n,
 Tengang i Damsmands Hæde-Stavn
 Var Ingen Krone og Konge-Mann,
 For Tødsken han død i Tølland ind
 Og lagde paa Nær og Mand-Slav Mann,
 Han tænkte, derpaa det hendes dødt
 Som det var til Sønder-Sølland næst.
 Vil Lykke god Tøde da som ihu:
 Vil Søn jeg havde en Kamp den,
 Thi Hiffedens Væd der efter ham,
 Og Tødsken vil haade Læst og Stam.
 Det smagde Tøden saa fastig godt,
 Min Søn han koldde til sin Dret,
 Og efter ham, for han hedde Dan,
 Sit Kædning-Navn til Danmark's Land,
 Som bare det skal i allen Grund
 Fra Bøfster-Hævet til Sølland-Sund,
 Med hele Sølland fra Tøp til Taa,
 Fra Skagens-Nis og til Sønder-Nal
 Det var en Væde, jeg gamle Mand
 Som Kænge-Tøder da fik af Dan,
 For det er Tødsken bedste Hæd,
 Naar Barn de bar, som skæller dem vel,
 Og Angul, saa hedde min anden Søn,
 Ved Slien han blev en Hættig ston,
 Og som jeg siden har hørt og hørt,
 For Angul det gif som det var smert,
 De tog et Nis i Væfster-Strand
 Og sadte paa Nimen det Søngeland,
 Saa Dan og Angul, de Broder re,

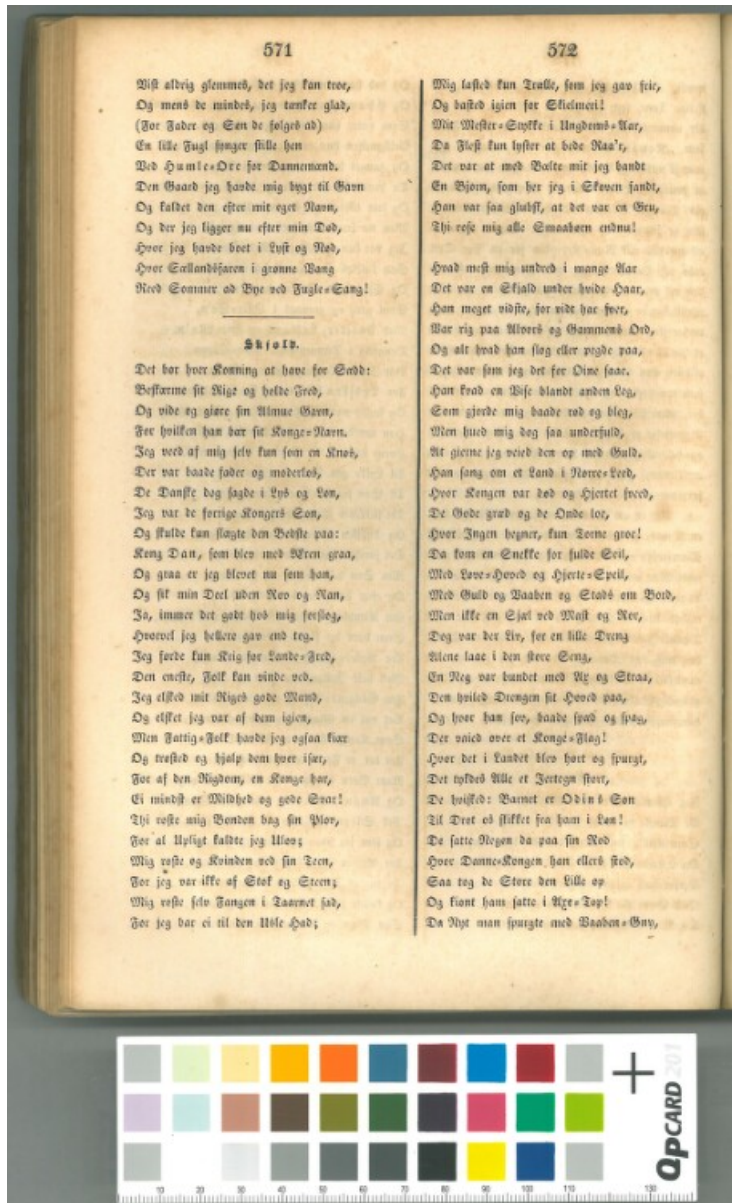
nenlig ikke blot den rene Danst, sødte og ef-
 felige Tone, som den hos en Enkelt gestalter sig,
 der udrunder over Him-Skræmte, men Dens Form
 som „Konge-Nomologer“ er, noget sine
 mange naturlige Brast, dog i det Hele saa lærde,
 at den giver Bogen taabe i Grev og Tone en
 så Danst Almindelighed (Universaltitet),
 som er magled og usfattetlig. Denne Egnstaf
 vil nu vist nok Him-Skræmte for en stor Deel
 taabe ved Omarbejdelsen, hvis Monoton i Gims-
 den vil praktisk berise min Paasand, at Skriften
 oprindelig er et Bær af mange Penne; men
 derfor skal Omarbejdelsen ogsaa sin betragtes som
 et „nødvendigt Onde“, uden hvilket Skriften
 ei igjen kan blive saa almindelig en „Læse-Bog“,
 som den bør være, og det naar ingentunde forhins-
 der, men skal nok paa andre og lette den levende
 Bemærkelse af Grund-Skriften, som Almindel-
 og hele Uagdommens Læse gennem es skal lære
 at kende, disse og i sine bedste Dele levende
 forplante.

Det er en Dram, vil sigtens Mange sige,
 en Dram, som hele min Uafsluste af Solkelig
 Dannelse og Statsmæssig Oplysning; men
 naar Man indser, at i saa højt er ogsaa Tolk-
 Livets Fortættelse og Statens aandelige Mæ-
 righed som en Dram, da vil dog vist alle agte
 Dannede og Dannede kende den helte
 hed mig, at Drammen er alt for sød og den
 modfattede Værdighed alt for datter til at Man
 gedelligt stude gjæve et Bytte, Ord forogt færdige
 har stemplet, som gjæve paa Bedrog!

Mumie.

Jeg kunne vil ei have frejlet,
 Vi Danst vi er af Saphets Væ,
 Som skulde sin Fader, da han laae bar,
 Og Cham han helte ham kun for Nar,
 Derfor han ogsaa velsignet blev,
 Med Dem sin Broder guld og glev,
 Da Nee velsigende hannem mid Gud

Og lod hannem bredt i Verden ud,
 Og Cham hans Broder at være hans Svend,
 Som været han have og er saa end.
 Velsigelsen hun er alle Mandes Tæne,
 Og gangt hos Dannede i Her,
 De havde behøvede til evig Tid
 Og leve til sammen foruden Tid!
 Men nu fremdeles, forsaane mig ret,
 Jeg var kun Hørding i Bidslet,
 Saa kaldtes Sølland fra første Tærd
 Og Sølland alle saa noget nær,
 Som gree og gannet i Øst-Sa'n,
 Med Høfster, Sølland og hele Ma'n,
 Tengang i Dannedes Hæde-Stavn
 Var Ingen Krone og Konge-Mann,
 For Tødsken han død i Tølland ind
 Og lagde paa Nær og Mand-Slav Mann,
 Han tænkte, derpaa det hendes dødt
 Som det var til Sønder-Sølland næst.
 Vil Lykke god Tøde da som ihu:
 Vil Søn jeg havde en Kamp den,
 Thi Hiffedes Væd der efter ham,
 Og Tødsken vil taade Læst og Stam.
 Det smagde Tøden saa fastig godt,
 Min Søn han kofede til sin Dret,
 Og efter ham, for han hedde Dan,
 Sit Kædning-Navn til Danmark's Land,
 Som bare det skal i allen Grund
 Fra Bøfster-Hævet til Sølland-Sund,
 Med hele Sølland fra Tøp til Taa,
 Fra Skagens-Nis og til Sønder-Nal
 Det var en Væde, jeg gamle Mand
 Som Kænge-Tøder da fik af Dan,
 For det er Tødsken bedste Hæd,
 Naar Barn de bar, som skæller dem vel,
 Og Angul, saa hedde min anden Søn,
 Ved Slien han blev en Hættig ston,
 Og som jeg siden har hørt og hørt,
 For Angul det gif som det var smert,
 De tog et Nis i Væfster-Strand
 Og sadte paa Nimen det Sølland,
 Saa Dan og Angul, de Broder re,

Mig aldrig glemmed, det jeg kan tro,
 Og mens de mindes, jeg tænker glad,
 (For Jader og Søn de følger ad)
 En lille Tusl somer stille hen
 Ved Humle-Dre for Dammand.
 Den Gaard jeg havde mig bygt til Gaard
 Og kaldet den efter mit eget Navn,
 Og der jeg ligger nu efter min Død,
 Hvor jeg havde boet i Lyf og Nød,
 Hvor Eallandshæren i grønne Rang
 Hved Sønnen ad Byr ved Bugle-Sang!

Skjole.

Det var vor Koning at have for Sædd:
 Beskrive sit Nige og helte Fred,
 Og vide og giere sin Almue Gavn,
 For hvilken han var sit Konge-Navn.
 Jeg ved af mig selv kun som en Knæ,
 Der var baade foder og moderked,
 De Danste dog sagde i Hys og Ven,
 Og var de ferige Kongens Søn,
 Og skulde kun sige den Bedste saa:
 Kong Dan, som blev med Næm gaa,
 Og gaa er jeg blevet nu som han,
 Og sit min Del uden Noe og Naan,
 Ja, imma det godt hed mig ferske,
 Hvorof jeg helere gav end teg.
 Jeg ferde kun Reis for Lande-Fred,
 Den eneste, Høll kan vinde ved.
 Jeg elsked mit Nige gode Mand,
 Og elsket jeg var af dem igjen,
 Men fattig-Høll havde jeg ogsaa fæet
 Og trofæd og Høll dem hør i fæet,
 For af den Høghed, en Konge var,
 Et mindst er Middel og gode Vær!
 Thi røste mig Bønden bag sin Vær,
 For al Høfagt kaldte jeg Høer;
 Mig røste og Koinde ved sin Ten,
 For jeg var ikke af Stof og Sten;
 Mig røste selv Tungen i Laarmet fæet,
 For jeg var ei til den Høle Høet;

Mig kaldet kun Trælle, som jeg gav fæet,
 Og kaldet igjen for Skelmeit!
 Mit Mester-Snyffe i Angdem-Skar,
 De Høll kun hørte at bide Naar,
 Det var at med Valte mit jeg kaldet
 En Vjern, som hør jeg i Skoven fandt,
 Han var saa gløf, at det var en Ørn,
 Thi røste mig alle Smakken endu!

Høed mest mig undred i mange Vær
 Det var en Skald under hvide Vær,
 Han meget vidste, for vidt hør fæet,
 Var rig paa Møer og Gammens Ord,
 Og alt hør han slog eller vidde saa,
 Det var som jeg det fæet Dine faa.
 Han fæet en Høe blandt anden Vær,
 Som gjorde mig baade ved og bleg,
 Men hør mig dog saa underfuld,
 At gjeme jeg videt den og med Guld,
 Han sang om et Land i Næve-Fæet,
 Hvor Kungen var led og Hjertet fæet,
 De Høde græd og de Høde lot,
 Hvor Ingen begynder, kun Løene gøet!
 Da kom en Enkelt for fulde Vær,
 Med Høve-Høved og Hjerte-Spyl,
 Med Guld og Vaaden og Stødt en Høed,
 Men ikke en Høet ved Nøll og Nær,
 Teg var der Hø, fæet en lille Tøng
 Høene laa i den Høve Søng,
 En Hø var kaldet med Hø og Stær,
 Den høled Døngen sit Høved paa,
 Og hør han fæet, baade fæet og Høet,
 Det videt vore et Konge-Slæg!
 Hvor det i Landet hør hør og fæet,
 Det røstet Høle et Høetegn fæet,
 De Høfled: Værmet er Odin's Søn
 Et Dret og Høflet fæet ham i Høet!
 De fæet Høgen da paa sin Høed
 Hvor Døme-Kongen han elsket fæet,
 Saa teg de Høere den Høle og
 Og fæet ham fæet i Høer-Løp!
 Da Høet man fæet med Vaaden-Søng,